

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre. . . . . 8 rals
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16 »
Estranger. . . . . 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

Se tracta d' amagar l' ou á Inglaterra; y encare 'n quedan set mes.
¿Ahont son los altres?

INVENTARI.

Després de Víctor Manuel lo Papa. Se vá cumplir l'adagi: «Tant hi vá 'l rey com lo papa, com aquell que no t'è capa.»

Ultramontans y liberals, homes extremats y amants del terme mitj, tots regoneixen, qui ab un sentit, qui ab un altre, que Pio IX es una de las figuras culminants de la nostra historia contemporánea.

Los uns l'han mirat com un Déu sobre la terra, l'han adorat de genollons, l'han cubert d' incens y mirra, y tranquilament en los últims dias de sa existencia han fet grabar la seva estampa representantlo pujantse 'n al cel; l'han tinguda guardada ab tot cuidado dintre del magatzém, y en l' hora mateixa de la seva mort l'han treta y posada á la venta. Afecció ó negoci, es lo cert que han atribuït á Pio IX las condicions de un sér sobrenatural.

Altres l'han considerat com á home, subjecte al error, y en lo moment de morir-se l'hi han aplicat aquella frase cristiana que s'aplica á tothom, y qu' es doblement significativa aplicada á un Papa.

Aquests han dit: «¡Que Déu l' haja perdonat!»

Nosaltres no volém adular ni combatre á un home sobre 'l qual acaba de caure la llosa del sepulcre; pero tampoch podém deixar passar aquest fet sense dir res.

No preteném tampoch judicar las sevas virtuts privadas, que no penetra tant endintre la nostra vista y no hem d'imitar als neos en aixó de rosegar carn morta.

Los nostres propòsits son molt senzills, son hasta naturals.

Quan algú 's mor' es costum pendre inventari de la seva herencia, y en aquest cas los hereus calculan lo que 'ls ha deixat y lo que tenia quan vá pendre possessió del patrimoni, y examinan si la seva existencia ha sigut en aquest sentit perjudicial ó beneficosa.

Nosaltres farém lo mateix. Trassarém l'inventari del Vaticá; recordarém lo que hi havia, veurém que 'ns queda, y ab aixó judicarem las ventatjas ó desventatjas d' aquests 30 anys de Pontificat.

Al pujar Pio IX á la cadira de San Pere, vá trobar:

Una Iglesia unida, una religió respetada.

Vá trobar que la ciencia y la Iglesia no eran incompatibles, ans bé marxaven agermanadas.

Vá trobar que tota Europa respectaba al papat.

Tenia 'l poder temporal, es á dir, á més de Papa era rey dels Estats pontificis.

Fransa, Espanya, Austria y totas las nacions católicas defensavan y mantenian la seva independencia, haurian respost ab lo cap de la seva integritat.

Més hi havia encare: los liberals italians, aquells que acariciavan lo somni dels poetas, aquells que volian realisar l' unitat de Italia, al passar llista dels soberans entre 'ls quals estava repartit aquell país, trobavan que no 'ls convenia ni 'l monarca del Piemont, ni 'l gran duc de Módena, ni 'l de Toscana, ni 'l rey de las Dos Sicilias, y declaravan que no hi havia ningú mes apropòsit que 'l Papa pera posarse al davant de aquesta gran empresa.

En una paraula: Pio IX mateix era tingut per liberal: se sabia que havia sigut franc-masó: ningú duptava de la seva conseqüencia; y revestit ab la doble dignitat del seu càrrech y del carinyo dels partits populars, estava en las sevas mans recullir los fruits d' aquest patrimoni incalculable; y ser en un tot l' árbitre del Univers.

¿Qué queda de aquella grandesa?
Un combat etern entre l' ultramontanisme y la llibertat.

Una lutxa encarnissada entre la religió y la ciencia.

Una excomunió permanent contra tots aquells que proclaman la llibertat, lo progrés y la rahò.

Un *non possumus* obstinat, destruhint totas las tentativas d' arreglo.

La abolició del poder temporal.

Un recó de Roma concedit pèl conquistador d' Italia, ab l' idea de treure partit de la religiositat de alguns católics estrangers, com se tréu partit de quansevol empresa industrial.

La enemistat clara y manifesta de nacions tant poderosas com l' Alemania.

La impassibilitat de nacions avants tant adictas com Fransa, Austria y Espanya.

Lo *Syllabus* y la Encíclica *Quanta cura*.

La separació en fi entre las cosas divinas y las humanas; la indiferencia ó l' escepticismo en uns; la rahò triunfant en altres; y en los únichs que han quedat adictes á la política del papat, una irreflexiva adhessió que 'ls porta á renegar del progrés, de la llibertat y de totas las aspiracions nobles y generosas de la seva época.

Ni més ni ménos.

Aquells que quan lo Papa vá deixar las ideas liberals per unirse als concells dels jesuitas ván comensar á aplaudirlo, y desde llavors no han deixat de ferho, podran dir si volen que Pio IX ha sigut un gran Papa.

Enhorabona: será lo qu' ells vulgan, no m' hi oposo: jo 'm limito fer l' inventari; parli l' inventari per mí.

Jo lo únich que diré, es que si 'ns atenim á lo que resulta del anterior balans, ab un altre Papa tant bó com aquest que acabém de perdre, quan torném á fer inventari, de lo poch que queda de l' antigua herencia, ja no se 'n cantarà gall ni gallina.

P. K.

¡LLIBERTAT, LLIBERTAT SACROSSANTA!

(DE J. M. BARTRINA)

TRADUCCIÓ.

Se casan dos... porque sí...

per amor, ó compromís,
y sens' demaná 'ns permís
á aquest mon nos fan vení.

¿Hi venim per voluntat?
No, pues encara no 'n tenim,
y á pesar d' aixó... hi venim
y... viva la llibertat!

Al noy esclavian ja,
(¡oh fortuna benehida!)
la llevadora, y la dida,
y mestre y papá y mamá.

Creixém, tenim mes edat,
son poder no respectém,
y llibres nos declarém
y... viva la llibertat!

Quan llibres creyém ser ja,
nuestra voluntat deté
lo rellojé que 'ns prevé
qu' es l' hora de treballá;

O 'ns lligan la voluntat
capritxos d' una estimada;
ó la paraula empenyada
y... viva la llibertat!

Tant al débil com al fort
la esclavitut los alcansa;
á n' al jóve ab la esperansa
á n' al vell ab lo recort.

Arriba l' última edat,
y per més que resistim
es ja forsós que morim
y... viva la llibertat!

Del bressó al ataüt
si llibres nos podem dir,
es tant sols per escullir
la classe d' esclavitut.

Vina, ¡oh llibre humanitat!
que vius sols en mitj de penas,
y al compás de tas cadenas
aclama la llibertat...

C. GUMÁ.

Amaneixin un ralet.
Dintre de poch dias sortirá en la llibrería de 'n Lopez una lámína tant curiosa com entretinguda.

Segons sembla está á punt de caure'ns á sobre una guerra europea. Donchs bé, se tracta de coneixe ab un cop d' ull las forsas numéricas de cada nació qu' están en péu de guerra.

A mes de útil la lámína es bonica; se titula EJERCITÓMETRO forma un cromo que medeix 34 centímetres de altura per 49 de ample y está imprés á cinch colors.

Als corresponsals que 'ns fassan *pedido* los farém la rebaixa corresponent.

Paraulas de un rector de una vila important de la provincia de Lleyda:

«Molts se creuhen que 'ls lladres son aquells que roban al mitj del cami real: sapiguéu donehs que hi ha lladres pitjors y aquests son los que llegeixen obras obcenas y aquells qu' en la fulla del padró hi posan *ateos*, *indiferents*, etc., etc., aquests, aquests son los verdaders lladres, ó més ben dit son encare pitjor que 'ls lladres, perque aquests son lladres de l' ánima.»

Ab unas quantas llisons de moral de aquesta especie, temo que 's que 's proposan seguir las aniran al manicomi ab cotxe.

Nos escrihuen de San Cugat del Vallés esplicantnos las hassanyas de un pare y un fill, que son com si diguéssim lo rey y 'l príncep d' aquell poble.

L' un es alcalde y l' altre secretari.

Es inútil dir que la ley no permet aquestas relacions de parentiu dintre de un municipi, y molt ménos los acorts que prenen y 'ls actes que realisan contraris á las conveniencias del veynat.

Ni que S. Cugat fos un regne apart, disgregat de la monarquia espanyola.

Programa de una funció que vá celebrarse á principis de la semana passada:

Dilluns, una partida de lladres apostada en lo *Coll de la Manya*, carretera de Vich roba á cinch carreters.

Dimars, una partida de lladres roba á dos carreters entre Mollet y la riera de Caldas.

Dimecres, robo de varios viandants en la carretera entre Mollet y Montmeló.

Per supuesto, la compayía de lladres continuarà donant funcions públicas sense que corri cap perill la seva importantíssima salut.

Lo cadáver de Pio IX ha sigut embalsamat. Aquesta déu ser una noticia donada ab tota la mala intenció pèls revolucionaris.

¿Hont s' es vist un sant varó que mor' en olor de santitat tenir d' embalsamarlo?

Jo no' u crech: en aquests y altres cassos de fé, la ciencia queda sempre vensuda.

Russia tracta que 's revoqui 'l tractat que la privaba de passar pèls estrets.

Inglaterra 's mossega 'ls punys de rabia.

Y Europa exclama: ¿Vols passá 'ls estrets?

Enhorabona: que passi 'l bou per bestia grossa.

Are 't surt la Turquia y s' alia ab la Russia en contra d' Inglaterra.

Aixó 'm fá l' efecte de l' aliansa de la víctima y 'l butxí en contra de la forca.

Import de las festas reals celebradas á Barcelona segons los comptes del municipi.

43,414 pesetas.
Ab aquests 8 682 duros l' Ajuntament vá fer lluminarias y vá anar al teatro de arrós, divertintse en representació de nosaltres.

Pero nosaltres pagarém en representació seva.

Aquestas son las gracias ó las desgracias de la política conservadora.

Política de 'n Cánovas.

Desorganisar als partits; declarar ilegals als uns, dividir als altres, anular al resto.

Si la nació es un cos y cada partit un membre d' aquest cos, es molt natural que paralintse aquestes membres, la nació 's trobi malta, y en lloch de caminar s' arrastra.

No pot curarla mes que un sistema, la llibertat.

Quan tornin á obrirse las Corts veurém que continua ocupant lo càrrech de President del Consell de ministres l' autor del manifest de Manzanares, Sr. Cánovas del Castillo.

Y que s' instala en la Presidencia de 'as Corts l' autor del manifest de Cádiz, Sr. Ayala.

Y després dirán que á Espanya no está expe-
dit lo dret de manifestació.

Lo Terso està contractant un nou empréstit.
Si 'ls carlins que ocupan destino, volen pèn-
drelí una lámina, ells sols bastan per treure'l
de apuros.
N' hi ha tants y tants!

Dimecres passat l' amable Director de la *Ga-
ceta Universal* vá tenir l' amabilitat de convi-
darnos, al igual de tots los demés companys de
premsa, á un escullit dinar que tingué lloch
en lo *Restaurant de París*.

D. Agustí Urgellés de Tovar vá voler solem-
nizar aixís la próxima publicació de un llibre
interessant, titolat *Guia del español en París*,
publicació molt oportuna durant la próxima
Exposició universal.

No podem menos que donarli las gracias per
sa atenció, y desitjarli que 'l llibre, del qual
nos ocuparém quan vinga 'l cas, trobi la aculli-
da entusiasta de que es digne pel seu assumpto,
y per sa importancia.

No hi ha mal sense remey.

Avants de que l' Ajuntament pensés posar
una contribusió sobre 'l consum del gas, ja hi
havia un inglés que havia inventat una maqui-
neta per ferse cada hù 'l gas á casa seva, sense
necessitat de donar comptes á ningú.

Aquesta máquina notabilísima acaba de im-
portarla y es l' únich representant á Espanya
D. Pere Figarola y Bicheto, que viu al carrer de
la Mercé, número 4, entresuelo.

Es un invent útil, enginyós, económich y de
grans aplicacions.

Vostés mateixos poden ferse 'l gas, á molt
poch cost y ab gens de treball, obtenintlo de
una qualitat inmillorable.

Si volen més detalls, vagin á la tarde á casa
del senyor Figarola, y 'ls donará tots los que
necessitin.

Jo no 'ls diré res mes, sinó que l' introducció
del aparato es sempre mes oportuna, que la
contribució del Ajuntament.

Segueixen las excomunicions.

Are es lo rector de Rellinás qui ha excomu-
nicat als lectors de *La Campana*.

Jo no sè si als que la llegeixen los excomu-
nican d' aquest modo, que 'ns farán als que la
escribim.

Fins son molt capassos de fernos cremar com
un ciri; pero es inútil: no 'ns cremém.

Ab motiu de las passadas festas reals que van
ser reals y efectivas fins á cert punt, l' ilustre
ajuntament que 'ns governa vá prometre llibrar
á alguns joves pobres de la quinta.

Un jove pobre que 's doná per aludit, nos
pregunta:

¿Quinas condicions se necessitan per ser lí-
brat? ¿Com ha de arreglarse aquest assumpto?
¿Que fá l' Ajuntament?

Resposta mèva: Créguim á mí, jove desgra-
ciat, si l' hi ha tocat la sort vájise 'n á menjar
sigrons al quartel, que primer l' hi donarán la
licencia, avants de que l' Ajuntament se re-
cordi de cumplir la seva promesa.

No s' olvidí de que l' Ajuntament consum
cada any una pila de mils rals de bolados; y
tingui per entés que tot lo de aquell casa son
bolados.

Ab motiu de la contribució del gas, un boti-
guer del carrer del Bisbe ha possat al aparador
una llumanera y á la porta 'l següent rétol:

«AVISO. No estando conforme en pagar la con-
tribucion que desde hoy en adelante el Ayunta-
miento ha tenido á bien poner sobre el consumo
del gas, advierto á mis parroquianos que se sir-
van hacer de dia los encargos convenientes, pues
en caso de hacerlos al anochecer pasarán la mo-
lestia de tener que llevar consigo una caja de fós-
foros.»

¿Nos vol creure l' Ajuntament?

Donchs que clavi un altre impost sobre 'ls
llums d' oli, y encare un altre sobre las ce-
rillas.

La qüestió es progressar.

¡POBRE VÍCTIMA!

Al entorn d' una foguera
en negre nit, dins d' un bosch,
van y venen unas sombras
ab silenci misteriós.

S' ou tot just en l' arboleda
de 'l follatge lo remor,
de las sombras las petjadas
y 'ls espatéchs d' aquell foch.....
¿Qué farán allí, en tal hora?
¿son personas ó bruixots?...
¡Deu de 'l cell lo cor desmaya,
acostéms hi poch á poch!...
No son bruixas; son quatre hemes,
los que cercan aquell lloch,
per la llum de la foguera
veig que no son blancs com jo...
Llarga corretja 'ls aguanta
de negre cuiró un sarró:
per entre 'ls plechs de las faixas
los acers, brillan traidors!.....

Tot d' un cop, pèl bosch ressona
un xiscle llarch, dolorós,
y 'ls asesins.—¡¡Degollelló!!...
ab ronca veu cridan tots!
¡Deu meu! l' esment se 'm ofusca!...
un bullo lluita ab la mort:
¡ja brillan quatre armas blancas!...
¡¡Ja sento un crit horrorós!!
y lo vent, per entre 'ls arbres
de sanch m' envia 'l fator;
en tant qu' en vers la foguera,
l' instint me porta velós!

¿Qu' es aixó que 'ls peus m' enreda?
¡¡Llamp del cell!... ¡Ja ho comprench tot!
'ls sarrons, las estisoras...
¡y una cassola en 'l foch!
Y entre mitj de las riallas
que causa 'l mèu estupor
¡veig que son quatre gitanos!
y allí, ¡la pell d' un gat roig!!

J. LLOPART.

Entre amichs:

—No pots quixarte de l' Enrich: es un xicot
que no té res seu: ahir mateix per divertirte á
tú, vá gastarse 25 duros en una broma.

—¡Que vols que 't diga! Mes m' hauria esti-
mat que m' hagués dat un pesseta, per gastár-
mela á la mida del mèu gust.

L' Ateneo barcelonés vá reunint las sèvas
seccions, y de cada nova secció que 's reuneix,
ne surt un vot de censura contra la Junta Di-
rectiva.

Y la Junta Directiva no 's dona per entesa.
Un socio al veure tants vots de censura, ex-
clamava:

—Tè molta pega aquesta Junta.
—Y tanta, responia un altre, que no hi ha
modo de *desenganarla* del seu puesto.

Una senyora vá á trobar á un pintor, encarre-
gantli 'l seu retrato.

Als pochos dias lo pintor l' hi entrega un qua-
dro que representa un arbre.

—Y 'l mèu retrato ahont es? pregunta assom-
brada la senyora.

—Bú-quil, es l' última moda; lo que 's véu y
lo que no 's véu.

Una frase que s' atribueix á Bismark ab mo-
tiu de l' actitud d' Inglaterra en la qüestio de
Orient.

—Inglaterra no 'm fá cap por: may s' ha vist
que 'ls peixos fessin la guerra als caballs.

Inglaterra está á punt de cambiar lo lleó que
figura en lo seu escut.

Segons sembla hi posará un gos de Ter-
ranova.

En lo banquete que ván celebrar los produc-
tors, que han fet un regalo á la nova reina, 'ls
plats del pisolavis eran cuits á l' espanyola.

Entre ells hi figurava *bacallá á la viscaína*.
Aixó demostra que las clases productoras,
adhuc en las més grans solemnitats, están re-
duhidas al *bacallá ab xanfaina*.

En representació del ministeri vá assistir al
banquete lo ministre més grás, lo conde de
Toreno.

Aquet senyor vá dir en son discurs una veri-
tat com un temple, qu' es com si diguessim
una veritat grossa com ell mateix:

—«Señores, vá exclamar, *yo no debo mi posi-
cion al trabajo, sino que la debo á una persona
ilustre, etc. etc.*»

Moral de tot aixó, que de treballar á no tra-
ballar al cap de l' any hi van tres pessetas de

diferencia; y que per sé ministre, 'l treball no
es necessari.

La Turquia ha cedit los seus barcos á la Rus-
sia, á cambi del armistici y de una pau pro-
bable.

¿Que farà la Turquia sense barcos?
La Porta otomana 'm fá l' efecte de un poble
que jo sé que tenia un orga y no tenia man-
xas, y que per comprar las manxas se ván
vendre l' orga.

Los cardenals han acordat no invitar al go-
bern italiá als funerals del Papa.

¡Que 'n durá pochos de militars al enterro!

Las gracias otorgadas ultimament s' elevan
á una fornada de 400.

Bé 's coneix qu' en Cánovas es de Málaga:
l' Andalucía es la terra de la *gracia*.

En un ball de máscaras:
—Ep, máscara ¿no 'm coneixes?

—Nó.
—Soch aquell que totas las nits ronda pé
carrer de casa tèva.

—Calla, no digas res més, ets lo sereno.

Los constitucionals han decidit torná á las
Córts.

¡Quin modo de fé 'l pavana!
Avuy fora, demá dins,
Avuy bons, demá mals fins,
Gana avuy y demá gana!

Al marquès de Ciutadilla l' han fet *gentil*
home.

Sal moreno, sal
sal niño *gentil*...

En los calendaris americans del porvenir po-
drian figurarhi los tres efemérides següents:
8 de Febrer de 1878.—Mort de Pio IX.

Id. Id.—Entrada dels russos á Constanti-
noplá.

Id. Id.—Dimissió del Sr. Ferran del cárrech
de president del Ateneo.

Un dia aprofitat.

A casa de un americano:
—Papá, diu la filla, lo cardenal ha fugit de
la gabia.

—Vés, mira 'l diari, potser porti algun parte
de que ha arribat á Roma.

Se tracta de elejir un Papa intransigent.
Crech molt bé que aixó no es cap papa.

Y crech ademés un altre cosa: que no es
aquest lo camí de recobrar lo perdut, sinó lo
camí recte y segur de anarse 'n al cel en cos
y ánima.

Sembla que 's treballa per endurse 'n tota la
plata de Barcelona.

Sembla que 'l dia ménos pensat nos llevarém
y 'ns trobarém plens de paper y de desqüentos.
Diu ab molta rahó un periódich: *Ojo al Cris-
to.... que es de plata*.

Dias endarrera vá estar lo ministre de Hisen-
da algo malalt á conseqüencia de havérseli
atravesat un os de pollastre á la gargamella.

Paciencia: á mí se m' hi atravesa cada im-
post y cada contribució que 'ns fá tragar vul-
gas que nó.

També se m' hi atravesan tots los empres-
tits, perque calculo que vindrá un dia que
aquest ós será tant tremendo que ni tota l' Es-
panya es capás d' empessarse 'l.

De totas maneras los mestres d' estudi reventar-
án de alegria al saber que 'l nostre ministre
de Hisenda per esmorsar menja pollastre.

CANTARELLAS.

No estranyis, nena, que cantí
constantment, á cada punt:
qui canta 'ls seus mals espanta,
veyam si t' espanto á tí.

R.

Que tens pardalets al cap
mes de un he sentit que deya:
si may hi portas canaris
endréssam una famella.

A. M.

EPIGRAMAS

Tenia la veu gastada
un tenor algo tronat,
á causa de havé arribat
á una edat molt avansada.
Y al sentirle don Climent
cantant lo *Guillermo Tell*
digué:—Noy, per ser tant vell,
canta bastant malament.

J. R.

Imagínese un enterro,
l' enterra morts vá seguint,
als que hi van estamordint,
plorant lo mateix que un berro.
—Que tenu? ¿Era un parent?
va preguntarli un senyor
y ell contesta:—No, pitjór,
era un metje molt dolent.

J. R.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d'insertarse
'is ciutadans Dofrosa Maral, Xius, Guard y Ola, Barrineta
madrilenyá y Poeta retirat.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y
tampoch lo qu' envian los ciutadans R. G. Terris, Canari,
A. Gros, Ganyotas, J. A. Puigcerdanés, A. Soliabotocisco,
P. Palau, Meca, X. X. X., Brauli Rosquillas, B. B. y R., Ar-
calde Badoch, Armengol, J. T. y Soma, Pim pam, B. A. V.,
J. Rocasens, Pau Pausat, Baillet y R. E.

Ciudadá M. Navarro: Hi anirà un quènto.—P. Picolí: Id.
un anagrama y una cantarella.—B. Borotau: Publicarém lo
quadrat.—P. Gastanya: Ho passarém al dibuixant.—Pepeta
Vilanovina: Insertarém un epigrama.—J. Roselló: Idem
dos epigramas.—Angeleta: Ho entregarem al dibuixant.—
Barrineta madrilenyá: Hi anirà l' escala.—Xius: Idem una
cantarella.—Dofrosa Maral: Idem la sinonimia.—Noy ma-
co: Insertarém lo que 'ns envia.—R. Gual: En lo próxim
número nos ocuparém detingudament de lo que 'ns envia:
ho hem rebut tart.—S. Llorens: Lo mateix l' hi dihem, en-
care que desitjariam que 'ns dongués los datos de una
manera clara y categórica.—Pinta Pintás: A nosaltres no
'ns la pinta: lo qu' envia es copiat.—J. S. G.: Permetins
que deixém per l' altre setmana enterarnos de las sévas
llargas cartas, que aquesta es tart y vol ploure.—Julio V:
Hi anira la poesia.—Otiérua: Idem un geroglífich y l' ana-
grama.—Colaborador de la Campana—Queda complascut.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

I. XARADA I.^a—*Pal-ma-to-ria*.

2. ID. 2.ª—*Tar-ta-na*.
3. ENDAVINALLA.—*Cendra*.
4. ESCALA Y FUGA DE CONSONANTS.—Nata
Saca
Pana
Saba
Sana
Talla

5. ANAGRAMA.—*Taller.—Retall.—Lletra*.
6. PROBLEMA ARITMÉTICH.—112.
7. MUDANSA.—*Pona, Bona, Dona, Mona, Nona*
8. GEROGLÍFICH.—*Molts cops l' home com més*
gros més és.

Ha endavinat totes las solucions Col y Flor. N.^o ha
endavinadas 6 X. X. X.; 3 Barrineta madrilenyá y Me-
ca; y no mes que 2 Suma y Parató, Manaixa y Patra-
na, Pau Palau y P., A. Soliabotocisco, Dos veteranes
y S. Sorolla.

I.

Al mèu amich *Hu-dos Pi*
diu que 'l ván *hu-tres* en gran,
quan vá aná á la profesó
ab aquell blandó trencat.

Y are sempre l' hi preguntan
si de *dos prima* ha après may,
perque de veure 'l tant llántia
qualsevol s' ho pot pensar
¿Encare no 'm endavinás?
Donchs ets un *tot*, net y clá.

BARRINETA MADRILENYA.

II.

Es tan *hu* com quan fá sol,
no tès res de *dos-segona*
la *total*, qu' es una dona
que jo me l' estimo molt.

MORATILLA.

ENDAVINALLA.

Me dihen uns que soch sá
altres dihen que soch bó;
mes si algú se 'm vol menjá
no soch res de tot aixé

B. B. y R.

MUDANSA.

Era un diumenje á la tarde:
dalt de un arbre vaig pujar
y una gran *tot* vá esqueixarse

y una *tot* me vaix trencar.
Jo hagnès cregut á la *tot*
que no 'm callava un instant!
¿Vols créure 'm? vés á Romea
allá una *tot* hi veurás,
que gosa de inmensa *tot*
y que molt t' agradará.
Linch no més que quatre lletres
apa minyó, tira avant.

BARRETINA VERMELLA.

TRENCA-CAPS.

ANTONIA—LOLA.—CATERINA.—RETA.—DAMIANA.—EL-
VIRA.—AGNETA.—TUYAS.

Posin los següens noms en columna de manera que
la primera lletra indiqui 'l de un edifici públich.

TRENCALÓS

ACENTÍGRAFO.

En *Tot t' l' á Tot tot* vidas.
Si tens un xich de talent
exclamarás de repent:
—Noy, á bodas me convidas

E. MARTELLÁ.

QUINT DE PARAULAS.

Omplir los pichs ab lletres de manera que cada rat-
lla llegida horisontal y verticalment diga la primera
cosa de bosch; la segona le nom de un regne; la terce-
ra un instrument; la quarta una pedra preciosa; y la
quinta una cosa que sempre s' arrosega per terra.

N. DE LA CALAMARDA

GEROGLÍFICH.

EN

III I III

I

II III I

J. ROSSELLÓ y V.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—Rembla del Mitj.

Questió de un trago de més.

¿Ahoit es lo gat?

Carlos VI.

Thiers y Gambetta.

¿Ahoit es la República?

Lo cossaco en lo bosch.

¿Ahoit es lo cossaco y ahoit lo caball?

Dos que parlan de las obras de Victor Hugo.

¿Ahoit es Victor Hugo?

Una ajuda.

Ay, ay ahoit es lo malalt?

Un tosino que ha perdut lo cap.

¿Ahoit es lo cap?

Aquí tenen la reyna, ¿Ahoit es lo rey?